

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **M. S.**, bývajúcej v M., zastúpenej JUDr. T. Z., advokátom so sídlom v M., proti žalovanej **S.**, so sídlom v M., právne zastúpenej JUDr. D. V., advokátom, so sídlom v M., **o určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru a finančné nároky z neplatného skončenia pracovného pomeru**, vedenej na Okresnom súde Martin pod sp. zn. 10 Cpr 1/2012, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 28. októbra 2013 sp. zn. 11 CoPr 6/2013, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a.**

Žalovanej nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Martin rozsudkom z 10. apríla 2013 č.k. 10 Cpr 1/2012 zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala a/ určenia neplatnosti skončenia pracovného pomeru výpoveďou, ktorú jej dala žalovaná listom zo 16. apríla 2012, b/ zaplataenia náhrady mzdy mesačne v sume 586 € spolu s úrokom z omeškania a c/ toho, aby žalovaná zaplatila na účet doplnkového dôchodkového sporenia žalobkyne mesačne sumu 11,04 € od 1. augusta 2012. V odôvodnení uviedol, že pracovný pomer účastníčok konania vznikol na základe pracovnej zmluvy z 11. januára 1994. Od 1. mája 1996 sa pracovná pozícia žalobkyne zmenila na vedúcu kuchyne školskej jedálne v Strednom odbornom učilišti S.. Žalovaná listom z 31. marca 2010 oznámila žalobkyni, že s ňou okamžite končí pracovný pomer pre porušenie pracovnej disciplíny, rozsudkom Okresného súdu Martin z 25. februára 2011 sp. zn. 10 C 125/2010 bolo ale určené, že toto okamžité skončenie pracovného pomeru je neplatné a pracovný pomer trvá. V čase od 30. marca 2010 do 28. marca 2011 bola žalobkyňa práceneschopná. Žalovaná listom zo 6. júla 2011 požiadala Úrad Žilinského samosprávneho

kraja, odbor školstva o schválenie návrhu organizačnej zmeny a organizačného poriadku školy, lebo v školskom roku 2011/2012 došlo k poklesu žiakov a z dôvodu racionalizácie organizačnej štruktúry boli zrušené funkčné miesta. Následne žalovaná požiadala o odsúhlasenie novej organizačnej štruktúry zamestnancov školy. Žilinský samosprávny kraj zaslal žalovanej 8. júla 2011 schválený organizačný poriadok, ktorý už reagoval na predmetnú organizačnú zmenu. Riaditeľ školy potom rozhodol o organizačnej zmene č. 2/2011, s ktorou oboznámil kolegov a odborovú organizáciu na gremiálnej porade 27. júla 2011. Podľa tejto organizačnej zmeny došlo k rozviazaniu pracovného pomeru s majsterkou odbornej výchovy Bc. J. N., učiteľkou Ing. A. K. a k zrušeniu funkčného miesta vedúcej stravovacieho zariadenia. Žalovaná listom z 26. marca 2012 požiadala predsedníčku Odborového zväzu pracovníkov školstva a vedy pri žalovanej škole o udelenie predchádzajúceho súhlasu podľa § 240 ods. 7 a 8 Zákonníka práce k výpovedi z pracovného pomeru žalovanej podľa § 63 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce (tento súhlas sa vyžadoval preto, lebo žalobkyňa bola členkou výboru odborového zväzu do 24. novembra 2011). Uvedenú žiadosť prevzala odborová organizácia 29. marca 2012 aj s návrhom výpovede a prerokovala ju 3. marca 2012. Zo zápisnice z rokovania odborovej organizácie vyplýva, že bol daný súhlas s udelením výpovede. Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny v Martine rozhodnutím z 21. decembra 2011 udelil podľa § 66 Zákonníka práce žalovanej predchádzajúci súhlas na rozviazanie pracovného pomeru výpoveďou podľa § 63 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce so žalobkyňou, ktorá je občanom so zdravotným postihnutím. Žalovaná oznámila žalobkyni listom zo 16. apríla 2012, ktorý jej doručila 17. apríla 2012, že jej dáva výpoveď podľa § 63 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce s odvolaním sa na organizačnú zmenu č. 2/2011, v dôsledku ktorej sa žalobkyňa stala nadbytočnou. Súd prvého stupňa so zreteľom na výsledky vykonaného dokazovania konštatoval, že v konaní nebol produkovaný dôkaz preukazujúci, že by žalovaná v čase dania výpovede žalobkyni disponovala voľným pracovným miestom, alebo že by po prepustení žalobkyne z pracovného pomeru na jej miesto prijala iného zamestnanca. Nároky žalobkyne posudzoval podľa ustanovení § 61 a nasledujúcich Zákonníka práce. Dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná, lebo výpoveď daná žalobkyni je platná a uplynutím výpovednej doby pracovný pomer žalobkyne skončil k 31. júlu 2012. Žalovaná prevzala výpoveď 17. apríla 2012 a výpovedná doba jej začala plynúť 1. mája 2012. O trovách konania rozhodol prvostupňový súd podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku podala žalobkyňa odvolanie. Namietla, že jej bola odňatá možnosť pred súdom konať tým, že prvostupňový súd rozhodol bez náležitého zistenia

rozhodujúcich skutkových okolností a vec nesprávne právne posúdil. Tvrdila, že žalovaná sa ju pokúša zo zamestnania prepustiť, i keď na to nemá dôvod. O účelovosti konania žalovanej nasvedčuje fakt, že v minulosti už medzi nimi prebehol obdobný súdny spor. Opätovne poukázala na svoju práceneschopnosť, zamestnávajúce iných zamestnancov žalovanej, jej diskriminačný prístup a účelovosť a fiktívnosť spojenia kuchýň. Súdu tiež vytkla, že sa nezaoberal navrhovanými dôkazmi na vypočutie svedkov, ktorých označila. Napadnutý rozsudok navrhla preto zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie.

Žalovaná vo vyjadrení k odvolaniu uviedla, že žalobkyňa bola v ich predchádzajúcom spore úspešná, nie však preto, že by nebola naplnená vecná podstata okamžitého skončenia pracovného pomeru, ale preto, že stanovisko odborového orgánu bolo nejasné. V danom prípade žalovaná splnila všetky podmienky pre to, aby so žalobkyňou platne skončila pracovný pomer. Výpoveďami a listinnými dôkazmi preukázala, že došlo k organizačnej zmene, ktorá bola prerokovaná a schválená nielen samotnou žalovanou, ale aj jej zriaďovateľom a odborovou organizáciou. Odvolanie obsahuje viaceré zavádzajúce a nepravdivé tvrdenia, ktoré s vecou ani nesúvisia. Žalobkyňou označení svedkovia, ktorých navrhuje vypočuť, nemajú žiadnu väzbu na skutkovú stránku veci. Zavádzajúce sú aj tvrdenia žalobkyne o pracovných zmluvách iných zamestnancov žalovanej. Dosiaľ nie je zriadená pracovná pozícia, ktorú zastávala žalobkyňa. Z týchto dôvodov žalovaná žiadala, aby odvolací súd rozsudok prvostupňového súdu potvrdil ako vecne správny.

Krajský súd v Žiline rozsudkom z 28. októbra 2013 sp. zn. 11 CoPr 6/2013 odvolaním napadnutý rozsudok potvrdil; žalovanej nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením rozsudku súdu prvého stupňa, na skutkové a právne závery ktorého poukázal (§ 219 ods. 2 O.s.p.). Osobitne dodal, že sa stotožnil so záverom prvostupňového súdu, že všetky formálne predpoklady výpovede zamestnávateľa zamestnancovi podľa § 61 Zákonníka práce (písomná forma, skutkové vymedzenie výpovede, doručenie výpovede) boli splnené. Nakoľko išlo o rozviazanie pracovného pomeru podľa § 63 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce, prvostupňový súd správne skúmal aj naplnenie materiálnych predpokladov výpovede (existenciu písomného rozhodnutia zamestnávateľa alebo príslušného orgánu o zmene úloh zamestnávateľa, technického vybavenia alebo o znížení stavu zamestnancov s cieľom zabezpečiť efektívnosť práce alebo o iných organizačných zmenách, ako aj existenciu tejto skutočnosti). Neobstojí námietka žalobkyne, že na jej miesto boli prijatí iní zamestnanci. Právnu relevanciu nemá ani tvrdenie

odvolateľky, že jej pracovnú náplň vykonával iný zamestnanec na základe dohody o vykonaní práce uzavretej prostredníctvom svojej dcéry a na jej meno, pretože táto skutočnosť v prípade, že by sa preukázala, by mala relevanciu z hľadiska odhaľovania „čiernej práce“ inšpektorátom práce. Z hľadiska posudzovania dôvodnosti výpovede a vzťahu k organizačnej zmene však vzťah podľa odvolacieho súdu nemá. Odvolací súd vytkol prvostupňovému súdu, že zo zápisnice o pojednávaní nie je zrejmé, či rozhodol o zamietnutí návrhu na vykonanie dôkazov výsluchom svedkov navrhnutých žalobkyňou, zároveň ale konštatoval, že táto skutočnosť nemala za následok vecne nesprávne rozhodnutie – prvostupňový súd konal totiž dôsledne a rozhodol na podklade vecne správnych skutkových a právnych záverov. Predovšetkým sa riadne oboznámil s organizačnou zmenou, ktorá bola prerokovaná a schválená v súlade so zákonom. Prvostupňový súd správne poukázal na to, že ak podľa § 61 ods. 3 Zákonníka práce dal zamestnávateľ zamestnancovi výpoveď podľa § 63 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce, nesmie počas dvoch mesiacov znovu utvoriť zrušené pracovné miesto a prijať po skončení pracovného pomeru na toto pracovné miesto iného zamestnanca. V danom prípade počas plynutia výpovede žalobkyne, ale ani dva mesiace po ukončení pracovného pomeru neboli prijatí noví zamestnanci. Prvostupňový súd správne zistil, že pracovnou zmluvou medzi žalovanou a M. B. z 30. novembra 2010 vznikol pracovný pomer 1. decembrom 2010 na dohodnutý výkon práce kuchárky (išlo o pracovný pomer uzavretý na dobu určitú do 31. augusta 2011), ktorý bol dohodou o zmene pracovnej zmluvy z 15. júla 2011 predĺžený do 31. augusta 2012 a až následne – dohodou o zmene pracovnej zmluvy z 31. augusta 2012 dojednaný na dobu neurčitú. Obdobnú povahu majú aj tvrdenia žalobkyne v súvislosti s ďalším zamestnancom žalovanej P. H.. Žalovaná založila do spisu pracovnú zmluvu uzavretú 30. marca 2010, z ktorej vyplynulo, že tento zamestnanec bol prijatý do pracovného pomeru na výkon práce ako vedúci školskej jedálne a kuchyne 31. marcom 2010 na dobu určitú do 31. augusta 2010. Dňa 23. augusta 2010 došlo k zmene pracovnej zmluvy dohodou medzi jej účastníkmi tak, že pracovný pomer bol dohodnutý na dobu určitú do 31. augusta 2011. Dňa 31. júla 2011 došlo medzi žalovanou a P. H. k ďalšej dohode v súvislosti s predmetnou organizačnou zmenou tak, že s účinnosťou od 1. augusta 2011 sa dohodol iný druh jeho práce, a to samostatná odborná účtovnícka práca. Listom z 30. augusta 2011 žalovaná oznámila tomuto zamestnancovi, že jeho pracovný pomer uzavretý na dobu určitú končí 31. augustom 2011, teda rovnakým dňom, akým podľa organizačnej zmeny došlo k zrušeniu funkčného miesta vedúceho stravovacieho zariadenia. So zreteľom na to odvolací súd konštatoval, že žalovaná neprijala zamestnancov a neporušila § 61 ods. 3 Zákonníka práce. Zo všetkých uvedených dôvodov odvolací súd uzavrel, že žalobe o neplatnosť

výpovede nebolo možné vyhovieť. Súd prvého stupňa preto rozhodol vecne správne. O trovách konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa dovolanie s odôvodnením, že jej postupom súdu bola v konaní odňatá možnosť konať (§ 237 písm. f/ O.s.p. a § 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p.) a že napadnutý rozsudok spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Podľa jej názoru rozhodol odvolací súd bez úplného zistenia skutkového stavu, bez vykonania ňou navrhovaných dôkazov a na podklade nesprávnych skutkových zistení. Odvolací súd sa dostatočne nevyporiadal s jej odvolacou argumentáciou, že žalovanej bola najskôr uložená povinnosť predložiť listinné dôkazy preukazujúce zmenu organizačnej štruktúry, potom ale na tom súdy netrvali a svoj postup ničím neodôvodnili. Odvolací súd prehliadol, že prvostupňový súd nevysvetlil, prečo nevyhovel jej návrhu na vykonanie dokazovania svedeckými výpoveďami (p. L., G., H., B., B.). Pripustil síce, že prvostupňový súd sa dopustil procesnej nesprávnosti v tom, že nevysvetlil nevykonanie navrhovaných dôkazov, bez náležitého opodstatnenia ale konštatoval, že táto „formálna“ procesná chyba nemala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Žalobkyňa v ďalšom opätovne poukázala na to, že žalovaná dlhodobo chcela s ňou za každých okolností skončiť pracovný pomer a že tomu účelovo prispôsobila aj svoje konanie. Jej hlavným cieľom v skutočnosti nebolo zefektívnenie práce znížením existujúceho stavu zamestnancov, ale „zbavenie“ sa žalobkyne. Poukázala tiež na svoje doterajšie vyjadrenia, týkajúce sa zmeny kolektívnej zmluvy a zamestnávania niektorých zamestnancov. V nadväznosti na to konštatovala, že ak niektorý zo zamestnancov pracoval u žalovanej „načierno“, došlo k porušeniu § 61 ods. 3 Zákonníka práce. Výpoveď z pracovného pomeru, ktorá jej bola daná podľa § 63 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce, nemôže byť preto platná.

Žalovaná vo vyjadrení k dovolaniu uviedla, že dovolanie žalobkyne nie je procesne prípustné, lebo v konaní nedošlo k procesnej vade v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Podľa ustálenej judikatúry totiž súd nemusí vykonať navrhované dôkazy, ktoré nie sú pre posúdenie veci relevantné. Prípadné nevykonanie niektorého z dôkazov navrhovaných účastníkom konania nezakladá procesnú vadu uvedenú v danom ustanovení. Dovolanie je nielen procesne neprípustné, ale aj neopodstatnené – súd prvého stupňa totiž rozhodol na podklade úplných a vecne správnych skutkových a právnych záverov. Žalovaná preto navrhovala dovolanie „zamietnut“.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací [§ 10a ods. 1 O.s.p. (poznámka dovolacieho súdu: v ďalšom texte sa uvádza Občiansky súdny poriadok v znení pred 1. januárom 2015)] po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpená advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

1. Dovolaním žalobkyne je napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. V zmysle ustanovenia § 238 ods. 1 O.s.p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. Dovolanie je tiež prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.). Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné aj proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p.

V prejednáwanej veci dovolanie nesmeruje proti zmeňujúcemu rozsudku odvolacieho súdu (§ 238 ods. 1 O.s.p.), ale proti takému potvrdzujúcemu rozsudku, ktorý nemá znaky rozsudku uvedeného v § 238 ods. 3 O.s.p.; najvyšší súd dosiaľ v tejto veci nerozhodoval, preto ani nevyslovil záväzný právny názor (§ 238 ods. 2 O.s.p.). Prípustnosť podaného dovolania preto z § 238 O.s.p. nevyplýva.

2. So zreteľom na ustanovenie § 242 ods. 1 druhá veta O.s.p., ktoré ukladá dovolaciemu súdu povinnosť skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní, v ktorom došlo k niektorej z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p., sa dovolací súd neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo

v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný; ak v konaní došlo k niektorej z väd vymenovaných v § 237 O.s.p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie neprípustné (viď napríklad R 117/1999, R 34/1995 a tiež rozhodnutia najvyššieho súdu uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 38/1998 a č. 23/1998). Osobitne ale treba zdôrazniť, že pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 O.s.p. nie je významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

Vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. neboli v dovolaní namietané a v dovolacom konaní ich existencia ani nevyšla najavo. Prípustnosť dovolania žalobkyne preto z týchto ustanovení nemožno vyvodiť.

3. Žalobkyňa v dovolaní namieta, že v konaní došlo k procesnej vade v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

Odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.) sa rozumie taký procesne nesprávny postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie procesných oprávnení účastníka konania, ktoré mu poskytuje Občiansky súdny poriadok. O procesnú vadu v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva [v zmysle § 18 O.s.p. majú účastníci v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie a súd je povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv – viď napríklad právo účastníka vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom (§ 41 O.s.p.), nazerať do spisu a robiť si z neho výpisy (§ 44 O.s.p.), vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým vykonaným dôkazom (§ 123 O.s.p.), byť predvolaný na súdne pojednávanie (§ 115 O.s.p.), na to, aby mu bol rozsudok doručený do vlastných rúk (§ 158 ods. 2 O.s.p.)].

K tej časti dovolania, v ktorej žalobkyňa namieta nesprávnosti postupu súdov v procese dokazovania a hodnotenia jeho výsledkov, prípadne pri obstarávaní skutkových podkladov pre rozhodnutie, dovolací súd uvádza nasledovné:

3.1. V prípade neúplnosti skutkových zistení alebo nesprávnosti skutkových záverov nejde o nedostatok, ktorý by bol v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu považovaný za dôvod zakladajúci procesnú vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. (viď viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 2 Cdo 130/2011, 3 Cdo 248/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011 a 7 Cdo 38/2012).

3.2. Postup súdu, ktorý v priebehu konania nevykonal všetky účastníkom navrhované dôkazy, nezakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podľa § 237 písm. f/ O.s.p., lebo týmto postupom sa účastníkovi neodníma možnosť pred súdom konať (porovnaj R 37/1993 a R 125/1999).

3.3. Ani nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie je vadou konania v zmysle § 237 O.s.p. Pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu nesprávne, táto skutočnosť ale sama osebe nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. (viď tiež napríklad uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 85/2010 a 2 Cdo 29/2011).

3.4. Pre prípad, že žalobkyňa odvolaciemu súdu osobitne vytýka to, že náležite nevysvetlil svoje právne náhľady týkajúce sa dôvodov, so zreteľom na ktoré nemalo „formálne“ pochybenie prvostupňového súdu v rámci dokazovania dôsledky na právne posúdenie veci, týka sa jej námietka aj nepreskúmateľnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia. Nepreskúmateľnosť je ale judikatúrou najvyššieho súdu (viď R 111/1998) považovaná za tzv. inú vadu konania (než je uvedená v § 237 O.s.p.).

4. Žalobkyňa tvrdí, že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce

aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. I keď nesprávne právne posúdenie veci je relevantný dovolací dôvod v tom zmysle, že ho možno uplatniť v procesne prípustnom dovolaní (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), samo nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania nezakladá (viď R 54/2012 a ďalšie rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 Cdo 52/2014). Nejde totiž o vadu konania uvedenú v ustanovení § 237 O.s.p., ani znak (atribút, stránku) rozhodnutia, ktorý by bol uvedený v § 238 O.s.p. ako zakladajúci prípustnosť dovolania.

5. Vzhľadom na to, že dovolanie žalobkyne nie je podľa § 238 O.s.p. procesne prípustné, nepotvrdila sa existencia vady uvedenej v § 237 písm. f/ O.s.p. a v dovolacom konaní nevyšli najavo ani iné procesné vady vedúce k zmätočnosti, dovolací súd odmietol dovolanie žalobkyne podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. bez toho, aby skúmal vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu.

6. V dovolacom konaní nemala žalobkyňa úspech a vznikla jej povinnosť nahradiť trovy dovolacieho konania (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd nepriznal procesne úspešnej žalovanej náhradu trov dovolacieho konania, lebo nepodala návrh na rozhodnutie o priznaní náhrady trov dovolacieho konania (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 21. apríla 2015

JUDr. Emil F r a n c i s c y, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková